

Barcelona, 11 de juliol de 2008

Sobre la nova campanya del *Ministerio de Igualdad*

Aquesta setmana, des del Ministerio de Igualdad, s'han presentat tres anuncis de caràcter institucional que volen promoure una sensibilitat social crítica contra els homes que maltracten les dones. La iniciativa ens sembla excel·lent, no obstant, considerem que hi ha certs aspectes a resoldre, sobretot a la qüestió de responsabilitat social a que fa referència.

Des de *l'Observatori de les Dones en els mitjans de comunicació*, no acabem d'entendre quin és el motiu pel qual un d'aquests anuncis, protagonitzat per nens i nenes, reclama a la mare que no agunti més els maltractaments del pare. En cap moment demanen al pare que deixi d'utilitzar la violència per relacionar-se amb qui, suposadament, estima. Podríem fins i tot pensar que tenen por al pare i que no gosen dirigir-se a ell però, és aquest el missatge que transmeten a la mare? Malauradament, l'únic que s'esdevé de les seves veus és una pressió afegida sobre les dones agredides (i un extra de dramatisme efectista en incloure en el missatge el paper de la maternitat). Damunt de les dones recau la responsabilitat de no continuar sotmesa en una situació que, no ho oblidem, ella no provoca, sinó que se li imposa. La posada en escena d'aquest anunci és tan perillosa que equival a dir directament que la solució seria tan senzilla com que les dones només han de decidir no ser maltractades per deixar de ser-ho. Milers de persones sotmeses a una situació de violència en l'àmbit familiar no opinarien el mateix.

Aquesta esquerda a l'hora de comprendre i avaluar la responsabilitat de la perpetuació de la violència vers les dones, es fa més gran pel fet que un dels altres anuncis digui: "Cada vez que pegas a una mujer dejas de ser un hombre", i només estigui protagonitzat per homes, evitant per tant, de situar aquesta responsabilitat a

un nivell global i social. Així doncs hem de suposar que, de cop, la condemna als maltractadors només passa a ser un assumpte d'homes, només a resoldre i solucionar pels homes? On queden aquí les dones que reclamen no ser maltractades davant d'una situació que les afecta a elles? I, de totes formes, què significa "ser un home"?

Podríem pensar que aquesta figura protagonista que manca es resol en el tercer anunci, en el que diferents dones expressen que tenen drets i que per aquest motiu mai a la vida mereixeran que se'ls alci la mà. Però aquí, a qui li parlen i des d'on parlen? Com és que a l'hora d'expressar les seves voluntats se les aïlla de la societat i apareixen emmarcades soles, en escenaris asèptics i despullats, sense cap mena de contacte amb la societat en la que es generen i es desenvolupen els drets de les dones? D'altra banda, per què els seus reclams no es dirigeixen directament als homes que les maltracten? O no és un missatge compartit en una comunitat que és la responsable de resoldre les agressions contra les dones? Al capdavall estem davant la imatge d'unes dones descontextualitzades, fet que accentua més la seva fragilitat i no pas la seva situació real i natural en la nostra societat.

El fet que s'hagi optat per no simular situacions de maltractament i violència és un motiu de celebració. Però la inconnexió entre el que es diu i la manera com es diu, fan que l'autèntic missatge, que és que la violència vers les dones és un fet de responsabilitat social, quedi esquinçat per una reproducció de tòpics que, de manera paradoxal, aconseguen que avui en dia la violència vers les dones encara tingui una consideració social tan esbiaixada.

Us adjuntem el link on podeu veure els anuncis

http://www.migualdad.es/noticias/tolerancia_0/080708_tolerancia_cero.html